

er i Stand til at udrede. Men den Del af Udlandets Presse, som Ministeriet har nogen Indflydelse paa, og som særlig om danske Forhold tale med en Suffisance og i en vis officios Tone, have gennemgaaende talt saa overordentlig nedsettende og haanende om Hveret her i dette Thing og derigjennem om det danske Folk, at det ikke kan være et præsentationen ligegyldigt, hvorledes Ministeriet anvender disse Penge, og om Ministeriet overhoved faar Lov til at beholde disse Penge for Fremtiden. — Det er jo bekendt, at alle disse Fortællinger om et republikansk Hveret, et social-demokratisk Hveret, som saa meget have beskæftiget Udlandet og vistnok ogsaa stædet os, i Udlandets Presse navnlig vare komne frem i de Blade, som vistnok paa en eller anden Maade have nydt Godt af den isvrigt tarvelige Understøttelse, de kunne vente sig gennem Udenrigsministeriet. — Men ikke alene det. Det er et almindeligt Rygte, og et Rygte, som tidligere er kommet frem, og som ogsaa er kommen frem her i Salen flere Gange, at der fra Udenrigsministeriet udgik Udtalelser til Gesandterne efter den 25de April, der gik ud paa at skildre den danske herhjemme saaledes, at det kunde blive Udlandet begribeligt, hvad der for Resten efter almindelige europæiske Begreber maatte være det ubegribeligt, at Ministeriet blev siddende trods det Nederlag, det utvivlsomt havde lidt ved Valgene. Dette er aldrig blevet desavoueret. — Den ærede Ordfører udtalte den Gang, at han maatte formode, at en saadan Udtalelse havde fundet Sted fra Ministeriets Side overfor Gesandterne, en Udtalelse, der gik ud paa at skildre det danske Folk som saa lidt modent, at man ikke kunde tillægge disse Valg den Betydning, man vistnok ellers efter almindelige Grundsætninger maatte tillægge dem. Det var forøvrigt kun en Gissning fra den ærede Ordførers Side. — Jeg tillod mig dertil at knytte den Bemærkning, at jeg fandt det rimeligt, at den høitærede Udenrigsminister havde udtalt sig om Betydningen af Valgene og særlig havde søgt at oplyse Udlandet om de mange Uvandsheber, der staa i de Blade, der støttes af Regjeringen. Det forekommer mig, at det ikke var Andet, end hvad Regjeringen skylde os, skylde Landet, naar en Presse, som den betalte og som den nu faktisk havde givet sig af med, den ene Gang efter den anden udbredte saadanne Uvandsheber, som man har ondt ved ikke at anse for bitterlige, naar de komme fra Folk, der modtage Penge af Regjeringen, at Regjeringen saa havde benyttet Leiligheden til at udtale sig i en anden Retning og gjøre det klart for Udlandet, hvorledes Forholdene virkelig vare her i Landet. Derpaa svarede den ærede Conseilspræsident den Gang, at det var mærkeligt, at det forbausede ham, at det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) — jeg har ikke Ordene her, men det er forøvrigt ogsaa ligegyldigt, — tillagde disse Valg en saadan Betydning i deres

Følger, at Regjeringen skulde træde op lige over for Udlandet med en Forklaring af Valgene i den Aand og i den Retning, som det ærede Medlem mente, og som jeg havde ønsket. — Der er to Ting, som have forundret mig noget ved denne Udtalelse af den ærede Conseilspræsident, som jeg tror det vil være paa Tide at den ærede Minister klarer. Det ene er det, at det i saa høi Grad undrede den høitærede Conseilspræsident, at vi havde ønsket, at han skulde udtale sig, og det Andet var det, at han navnlig undrede sig over, at vi ønskede, at han skulde udtale sig i den Retning, som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds havde anført. — Jeg skal nemlig oplyse, at der forekommer i vor Historie et Tilfælde af en nogenlunde lignende Natur. Det var i 1852, denqaug Tronfølgeordningen debatteredes i den forenede Rigsdag. Det er jo en bekendt Sag, at Udlandet da opfattede Oppositionens Holdning i denne Sag paa en navnlig for Oppositionen selv meget bitter og ugunstig Maade, men den daværende Udenrigsminister, Bluhme, fandt sig foranlediget til, af Hensyn til Landets Lære, at skildre Oppositionens Handlemaade i et for Oppositionen gunstigt Lys, hvorved han diskulperede Oppositionen fuldstændigt for de Beskyldninger, der vare rejste mod den i Udlandets Presse. Det vakte megen Anerkjendelse her i Thinget, og jeg har her en Udtalelse derom, der findes i Rigsdagstidenden for den forenede Rigsdag Nr. 4 for 1853, som jeg skal tillade mig at oplæse Noget af. Der findes dels en Anerkjendelse af Ministerens Holdning fra Lindbergs Side, idet Lindberg her utrykkelig siger: „Med Hensyn til de diplomatiske Noter skal jeg tillade mig først at gjøre opmærksom paa, at den Circulærepeche, som under 9de Mai d. A. er udsærdiget af vor Udenrigsminister, har givet vore Gesandtskaber ved de fremmede Hoffer en saadan Fremstilling af Forhandlingerne paa den sidst opløste Rigsdag, at de virkelig have været i Stand til at kunne danne sig en Forestilling om, hvad der her har været forhandlet, og at Hans Excellence Udenrigsministeren har fremstillet Sagen saa upartist, at jeg ikke kan Andet end offentlig aflægge ham min Taksigelse og Paastjænnelse derfor.“ Senere udtalte den daværende Premierminister — det var Orsted — om denne Skrivelse til Gesandterne: „Men disse Aktstykker osv. bevise ogsaa, at min høitærede Kollega har med største Iver søgt at godtgjøre, at den Modsatning, som er fremkommen ved det nye Arvefølgebudskab, aldeles ikke hidrører fra uærdige Motiver, men at det er en patriotisk Høielse, en Hengivenhed for Fædrelandet og Kongehuset, som i Forbindelse med en, vistnok for de fleste Fremmede, uforstaaelig Misforstaaelse har bragt det til en Modsatning, hvortil der ellers ikke var nogen Anledning.“ Det var de Herrer Medlemmer af det national-liberale Parti, som da af Orsted roses for stor Kjærlighed